

Лінгвокреативний потенціал прикметника в межах поетичного дискурсу (на матеріалах творів Нью-Йоркської групи)

І. Б. Іванова, О. М. Геращенко

Харківська державна академія культури, Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна Харків, Україна
Corresponding author. E-mail: vlad-7@ukr.net

Paper received 27.01.19; Revised 02.02.19; Accepted for publication 03.02.19.

<https://doi.org/10.31174/SEND-Ph2019-190VII56-04>

Анотація. Представлена стаття присвячена дослідженню лінгвокреативного потенціалу прикметника, матеріалом розвідки слугує модерністичний поетичний текст. Розглянуто окремі теоретичні положення лінгвістичних досліджень поетичного дискурсу; установлено корпус кольорописних епітетів; з'ясовано особливості функціонування в модерністичному поетичному тексті прикметників-кольороназв та прикметників, у складі котрих є назви на позначення кольору; визначено роль кольорописного епітета як засобу художньої виразності в поезії авторів Нью-Йоркської групи.

Ключові слова: кольорописний епітет, прикметник, кольороназва, поетичний дискурс, Нью-Йоркська група.

Епітет як художньо-стилістичний засіб є креатором доволі широкого діапазону поетичних образів, що, власне, і надають оригінального, емоційно-виразного звучання поетичним творам Нью-Йоркської групи.

Поетичний дискурс та його реалізації розглянуто в сучасному мовознавстві в роботах Н. Арутюнової [1], А. Мойсієнка [5], Г. Сюті [8], Л. Мацько [4] та ін. Проблему визначення поняття «дискурс», «поетичний дискурс» вивчали багато дослідників, тому ми тут не маємо змоги подати докладний аналіз усіх сучасних поглядів, версій, теорій. Варто, як нам здається, розглянути лише ті, що стосуються дослідження дискурсивних практик сучасної поетичної творчості, лінгво-стилістичних вимірів поетичного тексту.

І. Штерн [9, с. 206] відзначає, що дискурс – це прагматично й ситуативно оформлений текст, який слід розглядати в безпосередній взаємодії з «формами життя», тими, які визначають і передбачають його; отже, це може бути також поезія.

Дискурс, як вважає Ю. Степанов [7, с. 175], – спеціальне ситуативно марковане використання мови для висловлення особливої ментальності й певної ідеології. Особлива ментальність модернізму й формує основи поетичного кредо авторів Нью-Йоркської групи.

За образним висловом Н. Арутюнової, дискурс – це «мова, занурена в життя» [1, с. 12], авторка зосереджує увагу на комунікативній та когнітивній природі дискурсу, яка може бути актуалізована в сукупності текстів і екстралінгвальних чинників (культурних, психологічних, суспільних тощо). Саме в такому визначенні мовлення представлено як когнітивна й комунікативна соціально та культурно детермінована дія, котрою, власне, і є поетична творчість.

Слід зазначити, що дискурс використовує величезний мовний потенціал, у дискурсивних межах формуються ціннісні характеристики тексту, які впливають на людину, культуру, соціум водночас. При цьому кожна мовленнєва ситуація корелює із соціальною реальністю, змінює її, створює нове у відносинах і ситуаціях, породжуючи нові мовні установки. Тобто поетичний дискурс є породженням новаторської думки, творчого первня, що шукає нових форм і образів, нових потенціалів, котрі можуть бути реалізованими в мові завдяки актуалізації її потенціальних можливостей.

Отже, поетичний дискурс – це особлива форма тек-

сту, що «прочитується» в сукупності з екстралінгвальними, прагматичними, соціокультурними, психологічними та іншими чинниками; поетичний текст, узятий у дієвому аспекті; мовлення, що розглядається як цілеспрямована соціальна дія, як феномен, що бере участь в естетико-емоційній взаємодії людей і причетний до механізмів їхньої свідомості (когнітивних процесів).

Мета поданої розвідки – проаналізувати засоби художньої виразності (кольорописні епітети), котрі є елементами формування поетичного дискурсу та створюють оригінальну систему поетичних образів у текстах авторів Нью-Йоркської групи. Кольорописними ми називаємо такі епітети, у яких наявна сама кольору (єдина чи в комплексі з іншими семами). Вони можуть як означати колір, так і містити кольороназву у своєму складі. Усі приклади, наведені в роботі, цитовано за публікацією [2].

У дослідженні поетичного дискурсу варто зосередити увагу на комунікативній і творчій функціях одиниць поетичного тексту. Важливим є те, що механізми комунікації в дискурсивних практиках виявляються особливим способом відображення світу, це відіграє значну роль у створенні та трансформації мовно-культурної картини світу, її соціальних, суспільних і міжособистісних зв'язків, а отже, і власне індивідуального сприйняття.

Мета, задекларована у статті, передбачає використання описового методу на етапі спостереження, інтерпретації та класифікації мовного матеріалу для адекватного опису мовних одиниць, що мають лінгвокреативний потенціал. Цей метод доповнено елементами порівняльного аналізу для визначення спільних і відмінних ознак у мовних засобах вираження семантики категорії якості в синхронії.

Поетичний дискурс є дискурсом особливого типу, що представляє момент зародження, еволюціонування й використання нових форм культурно-мовленнєвої діяльності – поетичного тексту. Це виявляється у специфічних рисах поетичної творчості авторів досліджуваної групи. Кожен поетичний дискурс представлений мовними одиницями, організованими за певним принципом. У статті розглянемо способи моделювання поетичного тексту за допомогою такої фігури мови, як епітет.

Особливе місце в межах поетичного дискурсу поси-

дають витвори ідіостилю – індивідуальні, авторські номінації, словесні винаходи, що не тільки збільшують кількість художньо-стилістичних засобів у тексті, але й створюють неповторну мовну картину світу: *при бруку немічного дерева упертість чорновіта* (Б. Рубчак).

Серед кольорописних епітетів варто звернути увагу на цікаві назви із затемненою на позір мотивацією при творенні переносного значення. Це метафоричні епітети, наприклад: *фонтан прозорих андалюзьких співів* (Б. Бойчук); *І мозок електронний вміть так мило б / Числив олій розжевий, чорний епос; і в твоїм серці ховають чорний мед; У зелених костях богів; «Рожеві міста»* (П. Килина). Трапляються серед них і похідні від чужомовних слів: *ще в зірці найдальшій блищить діамантове тіло смерти* (Б. Рубчак), *інфрачервона хвилина напроти моїх вій* (П. Килина). Буває, що внутрішня форма зрозуміла, а метафорою є (або навіть не є!) означуваний іменник: *неонового хмизу* (Е. Андієвська), *Над містом розлилась неоніва роса-да* (Е. Андієвська), *Юнаки з фарбованими губами* (Е. Андієвська).

Нерідко сполучуваність у таких прикметників обмежена, що допомагає поетичному тексту ставати більш оригінальним, образи робить яскравими, гротескними, значення певної колірної семантики залежить від контексту та усвідомлюється як запозичення. Скажімо, прикметник *інфрачервона* в поезії П. Килини сприймається саме як самобутня кольороназва – зважаючи на синтаксичну структуру речення та поетичний контекст. Нагадаємо, що первісно це слово є не класичним запозиченням, а напівкалькою – з калькуваною другою частиною.

Я – інфрачервона.

Речовина – біла, а я інфрачервона.

*Червона спрага, помаранчовий жах,
жовта уява, зелена розпач, та
синя пам'ять, і може фіолетна смерть.*

А я – інфрачервона.

(П. Килина)

Як бачимо, мотивація творення всіх метафоричних кольорописних епітетів (чужомовних і нечужомовних) у наведеній цитаті потребує окремого вивчення.

У корпусі кольорописних епітетів назви кольорів іншомовного походження звичайно адаптовані фонетично й морфологічно в українській мові. Не дивно, що адаптація може відбуватися згідно з нормами діаспорного варіанта літературної мови, в основі котрих лежить «скрипниківський» правопис. Так, прикметник *фіялковий* походить від форми саме *фіялка*, а не *фіалка* (запозичено з німецької мови, можливо, через польське посередництво, пор. середньовісньонімецьке *vīol(e)* [3, VI, с. 93]) – «кольору фіалки; фіолетовий» [6, X, с. 582]: *де можна плакати приємними слізьми, які течуть, як роса, із фіялкових очей; стоятиме стрункий обеліск, з граніту, схожого на фіялковий витар* (Ю. Тарнавський), *з очей фіялкових* (Р. Бабовал).

Використано також епітет *фіолетовий* (запозичення з польської – *fiolotowy* [3, VI, с. 102]) – «синій з червонуватим відтінком, темно-бузковий, фіялковий» [6, X, с. 600]: *Кожної весни ми приходимо з цвітами: фіолетовим бузком, білими гвоздиками* (П. Килина), у

тієї ж авторки трапляється варіант *фіолетний* (див. вище).

Можна продовжити ряд прикметників іншомовного походження, ужитих у поетичних рядках авторів Нью-Йоркської групи: *блакитний* (утворено від іменника *блакить* «голубий колір», що запозичений з польської мови; пор. пол. *blekit* [3, I, с. 205]): *Блакитними крихтами кришиться небо між хмарами птиць* (Ж. Васильківська); *оранжовий* (пол. *orangeowy* «жовтогарячий, колір апельсина»): *під матовим шалем дня розчесані хмари в оранжові коси* (Ю. Коломиєць); *помаранчовий* (пол. *pomarańczowy*): *вмира між помаранчовим цвітом вибухів; помаранчовий жах* (П. Килина); *карий* (запозичення з тюркських мов, можливо болгарської; пор. булг. **каг* «чорний, темний» [3, II, с. 391]) – «темно-брунатний (про очі) // гнідий (про масть коней)», *каштановий* [6, IV, с. 105]: *лякала мурашки на карих дисках* (П. Килина); *буланний* (запозичено, можливо, через російське посередництво з тюркських мов [3, I, с. 289]) – «світло-рудий (про масть коня), кінь такої масті або взагалі кінь» [6, I, с. 253]: *як буланний вітер в дощі вечірнім гриву прав* (Ю. Коломиєць); *охровий* (утворено від іменника *охра* «мінеральна фарба червоно-брунатного або жовтого кольору», що через польське посередництво запозичений з латини; пор. лат. *ochra* [3, IV, с. 241]): *охровий вихор* (Е. Андієвська).

Можна помітити, що часто кольорописні епітети мають складну внутрішню форму й відповідно складну семантичну структуру. Така семантико-структурна складність зумовлюється наявністю принаймні двох сем, одна чи дві з яких з'являються через метафоричне переосмислення значення первинної семи: «колір/блиск – матеріал» чи «матеріал – колір/блиск» (залежно від головної семи), «випромінювання – колір», «колір – флористичний об'єкт» тощо. Це прояви семантики метафоричного характеру «подібний, схожий на щось»: *коли моє золоте гаптування стає моїми нервами і жилами; тебе минають тополі, і їхні золоті листки падають поволі; про твою фантастичну золоту фігуру серед арени* (П. Килина); *немов квіт із золотої бляхи; ще в зірці найдальшій блищить діамантове тіло смерти* (Б. Рубчак); *душа на срібнім волоську тремтить* (Р. Бабовал); *Речовина – біла, а я інфрачервона* (П. Килина); *сливковою тінню я падаю на картки доріг (о, як синію я!)* (Ю. Тарнавський). Нерідко унаслідок метафоричного перенесення похідна сема стає головною, а первісна відходить на периферію семантичної структури: *і звуки поцілунків, які роблять золоті риби* (П. Килина); *вливає в мене трохи срібної роси* (М. Ревакович); *щогодини, очі – малахітові твої* (Б. Рубчак); *помаранчовий жах* (П. Килина); *із фіялкових очей* (Ю. Тарнавський);

Особливо рафінований поетичний образ виникає тоді, коли в одному реченні двічі вживається той самий багатозначний метафоричний епітет складної внутрішньої форми, але в одному випадку метафора створює поєднання сем «колір – матеріал», а в другому – «звук – матеріал»: *А хитра річка – / іскриста риба – / срібною лускою / ніч покорила, / і світить вербам, / що витчуть листям / з срібного плюскоту / прядиво тиші* (Ж. Васильківська). Очевидно, що словосполучення *срібною лускою* містить епітет, котрий слід

кваліфікувати як кольорописний, а з *срібного плюскоту* – як звукописний. Надзвичайно місткий образ постає тоді, коли епітет одночасно є і кольорописним, і звукописним (семи 'блиск/колір – звук – матеріал': *і дзвонять твої сльози: золоті суди* (Р. Бабовал).

Поетичний модерністичний дискурс автори Нью-Йоркської групи створюють, використовуючи й засоби, що передають кількісні характеристики колірної палітри. Ідеться про епітети, котрі виражають послаблену міру вияву колірної ознаки. Вони можуть являти собою синтетичні чи аналітичні форми.

Як синтетичні можна кваліфікувати прикметникові лексичні одиниці, утворені за допомогою суфіксів:

а) -аст (-яст): *день випав сірий, попелястий* (Б. Рубчак); *ти – червонястий перелесник поміж стеблинок* (М. Ревакович);

б) -ав (-яв): *чорний морок сіяв іскри золоті, де синяві пристрасті розквітали у провулках* (М. Царинник); *пера топляться на жовтавому папері* (М. Царинник); *з твого волохатого зеленого тулуба* (М. Ревакович);

в) -ист: *цю сріблисту ткань поткав павук з ниток душі* (М. Ревакович).

Як аналітичні форми можна подати лексичні одиниці прикметникового значення, котрі складаються за моделлю «прислівник + прикметник». Перша частина – це лексеми зовсім, місцями тощо, до них додається власне прикметник, що й номінує потрібну ознаку: *зовсім безколірні* (Р. Бабовал); *місцями чорна, але не знищена* (П. Килина).

Епітетом-кольороназвою можуть також бути прикметникові форми із семантикою великої міри вияву ознаки. Головний принцип у формуванні моделей великої міри ознаки – зіставлення (експліцитне чи імпліцитне), коли описуваний колір є інтенсивнішим у створюваного поетичного образу. Велика міра вияву колірної якості виражається в українській мові спеціальними морфологічними формами, які можуть бути представлені кількома моделями. Одна з них – ступенювання прикметників: *плямою – щораз сірішою* (Р. Бабовал); *земля взялася домагатися темніших барв* (Р. Бабовал); *Одяг матадора червоніший від свіжо-вирізаного серця; труна з рогами, чорніша від бика; кладовище, безжалісніше від голоти* (П. Килина); *Давай підемо у найбільшу ніч* (Ю. Коломиєць); *стає лицем до найчорнішої частини ночі* (Ю. Тарнавський). Як епітет автори можуть використовувати прикметник вищого або найвищого ступеня порівняння в комплексі з прикметником нульового ступеня на позначення того самого кольору: *із найчорніших чорне молоко* (Ю. Коломиєць); *чорніші чорної землі* (М. Царинник, що, очевидно, йде тут за Т. Шевченком).

Ефект інтенсивності, оцінності кольору, вираженого прикметниковою лексемою, також досягається в моделі «якісний прикметник + якісний прикметник»: *в неймовірну блакитну пустелю* (О. Коверко), а також «відносний прикметник + якісний прикметник»: *із твого дешевого чорного гаптування прядеться жалобна вуаль твоєї жінки* (П. Килина). Інколи перший компонент моделі, на наш погляд, може містити в собі ознаки і якісного, і відносного прикметника: *Як співати, про твою фантастичну золоту фігуру серед*

арени? (П. Килина) – тут ідеться про матадора під час кориди, що вдягнутий у розкішно гаптований золотою ниткою костюм.

Серед численної когорти кольорописних епітетів-комполітів, що формують поетичні образи з використанням кольоронайменувань, слід виокремити основні структурно-семантичні комплекси:

а) складні прикметники – назви поєднання кольорів: *Входиш в березу й сняться тобі чорно-білі сни* (М. Ревакович); *хробачливі крила янгола в червоно-синьо-жовті смужки* (Ю. Тарнавський);

б) ад'єктиви, що позначають складні кольори: *я ще піду в призначення синьовинового ранку* (Б. Рубчак);

в) назви відтінків кольору: *чернь твого тіла обведена червоно-золотистою коронкою затемненого сонця* (М. Ревакович); *ясноблакитний дим, що кльомбу котить* (Е. Андієвська); *крізь дим, потік амебно-білих вудлиць* (Е. Андієвська);

г) номінації, що пов'язані з часовими характеристиками кольору: *напинають тятюву вічнозеленої весни* (О. Коверко);

г) найменування за «строкатістю»: *з зелених шарудінь різнобарвних відображень* (О. Коверко); *різноколірові миті квітня в золоті старих мозаїк стигнуть* (Б. Рубчак);

д) номінації за наявністю світла або/і тіні, темряви: *язик твій тьмочисленний* (М. Царинник); *базар підошви погубив від світлоносної ходи* (Е. Андієвська); *В усепроценну, світлоносну суть* (М. Ревакович); *ні мухомора, що мружиться на світлотінні грані* (Б. Рубчак);

е) складні прикметники, що передають наявність / відсутність кольору, його інтенсивність, конкретну якість в певній частині означуваної реалії: *переїздить з обличчям убогим темношкірий Христос на ослі* (Б. Бойчук); *яркоокими яцірками стрибають хвилини* (П. Килина); *як мутний непогляд сіроокого трупа* (Б. Рубчак); *світанок чорнобровий* (Р. Бабовал), *горять огні високі жовтокрилі* (Р. Бабовал), *Казав, що місяць – чарівний бляхар, коваль монет, буддист золотоблий* (Б. Рубчак); *читаємо нагально спомини дідів сивоголових* (Р. Бабовал); *не коні, біжать хвилі білогриві* (Ю. Коломиєць). *при бруку німечного дерева упертість чорновіта* (Б. Рубчак).

Унікальними є складні прикметники, які характеризують реалію за результатом дії та його кольором: *чорно-гаптованим одягом* (П. Килина); а також за віком і пов'язаного з ним зникненням ознаки кольору: *Закам'яніє в далечі облудній, як випрозореностарі статуї* (Б. Рубчак). Можна також спостерігати цікаве семантичне явище, коли в кольорописному епітеті складної семантичної структури ('час існування – колір') через метафоризацію сема кольору відходить на периферію, а часова сема стає домінантною: *залишилися вічнозеленими моцями* (О. Коверко).

В аналізованих поезіях кольорописні епітети часто утворюються поєднанням основ різної семантики. Як бачимо, це не завжди основи тільки прикметникових лексем-кольоронайменувань. У досліджуваних текстах часто основа прикметника-кольороназви є однією частиною епітета-комполіта, а друга частина має іменникове походження. Епітети-комполіти нерідко є авторськими неологізмами, що відображають індиві-

дуально-авторське сприйняття світу: *синьовинового ранку* (Б. Рубчак); *чорно-гаптованим одягом* (П. Килина); *випрозореностарі статуї* (Б. Рубчак); *упертість чорновіта* (Б. Рубчак). Зазначмо, що множина складних прикметників, утворених від кольоро-назв, у сучасній українській мові становить відкриту систему і постійно доповнюється новими номінаціями.

Отже, спираючись на зазначене вище, можна зробити такі висновки. У художніх творах Нью-Йоркської групи широко вжито кольорописні епітети засоби, що створюють багату колірну палітру поетичного тексту. Це епітети використовують різні прикметникові форми, котрі можуть номінувати не просто колір, а й сполучення відтінків і кольорів, їх змішування, переходи, навіть контрастність, часто позначають особливості колірної якості й інтенсивності у предметах, явищах природи та інших реаліях. Над-

звичайно важливими епітети є тоді, коли в поетичному тексті представлено нюанси освітлення, якості та інтенсивності кольору, матеріалу, часу. Зазвичай кольорописні епітети можуть набувати стилістичного забарвлення завдяки емоційній позитивній або ж негативній складовій. Модерністична естетика представників Нью-Йоркської групи диктує використання як давно відомих, так і нових епітетних сполук, груп епітетів, у яких суб'єктивна оцінка виражена й кольором. Серед аналізованих епітетів важливе місце посідають метафоричні утворення, семантична структура яких представлена принаймні двома семами, коли одна чи дві з них є наслідком метафоризації первісної семи. Найбільш вишуканими, на нашу думку, є група кольорописних епітетів-комполітів, для яких характерна підвищена складність внутрішньої форми та семантичної структури й посилена здатність передавати тонке чуттєве світосприйняття.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арутюнова Н. Д. Метафора и дискурс / Н. Д. Арутюнова // Теория метафоры / Н. Д. Арутюновой, М. А. Журиной (ред.). — Москва, 1990. — С. 5–32.
2. Віртуальна антологія поезії Нью-Йоркської групи [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://users.belgacom.net/babowal/indexnyg.htm> (дата звернення 9.06.2018). — Назва з екрану.
3. Етимологічний словник української мови : в 6 т. / ред. кол.: О. С. Мельничук [та ін.]. — Київ : Наук. думка, 1982–/2012. — 6 т.
4. Мацько Л. І. Стилістика української мови : підручник / Л. І. Мацько, О. М. Сидоренко, О. М. Мацько ; за ред. Л. І. Мацько. — Київ : Вища шк., 2003. — 462 с.
5. Мойсієнко А. К. Експресивні відприкметникові назви / А. К. Мойсієнко // Мовознавство. — 1985. — № 1. — С. 34–38.
6. Словник української мови : в 11 т. / ред. кол.: І. К. Білодід [та ін.]. — Київ : Наук. думка, 1970/1980. — 11 т.
7. Степанов Ю. С. Лексико-семантическая система в освещении неформальной лингвистики / Ю. С. Степанов // Вопросы описания лексико-семантической системы языка : тез. докл. науч. конф. — Москва, 1971. — Ч. 2. — С. 145–145.
8. Сюта Г. М. Мовні інновації в українській поезії шістдесятників та членів Нью-Йоркської групи : Дис...канд. філол. наук: 10.02.02 / НАН України. — Київ, 1995. — 182 л.
9. Штерн І. Б. Вибрані топіки та лексикон сучасної лінгвістики / І. Б. Штерн. — Київ : АртЕк, 1998. — 336 с.

REFERENCES

1. Arutyunova N. D. Metafora y dyskurs / N. D. Arutyunova // Teoryya metafory / N. D. Arutyunovoy, M. A. Zhurynskoj (red.). — Moskva, 1990. — S. 5–32.
2. Virtual'na antolohiya poeziyi N'yu-Yorks'koyi hrupy [Elektronnyy resurs]. — Rezhym dostupu: <http://users.belgacom.net/babowal/indexnyg.htm> (data zvernennya 9.06.2018). — Nazva z ekranu.
3. Etymolohichnyy slovnyk ukraiyins'koyi movy : v 6 t. / red. kol.: O. S. Mel'nychuk [ta in.]. — Kyiv : Nauk. dumka, 1982–/2012. — 6 t.
4. Mats'ko L. I. Stylistyka ukraiyins'koyi movy : pidruchnyk / L. I. Mats'ko, O. M. Sydorenko, O. M. Mats'ko ; za red. L. I. Mats'ko. — Kyiv : Vyshcha shk., 2003. — 462 s.
5. Moysiienko A. K. Ekspresyivni vidprykmetykovy nazvy / A. K. Moysiienko // Movoznavstvo. — 1985. — № 1. — S. 34–38.
6. Slovnyk ukraiyins'koyi movy : v 11 t. / red. kol.: I. K. Bilodid [ta in.]. — Kyiv : Nauk. dumka, 1970–/1980. — 11 t.
7. Stepanov YU. S. Leksyko-semanticheskaya sistema v osveshcheny nedyskretnoy linyhvystyky / YU. S. Stepanov // Voprosy opysannya lekxyko-semanticheskoy systemy yazyka : tez. dokl. nauch. konf. — Moskva, 1971. — CH. 2. — S. 145–145.
8. Syuta H. M. Movni innovatsiyi v ukraiyins'kiy poeziyi shistdesyatykyiv ta chleniv N'yu-Yorks'koyi hrupy : Dys...kand. filol. nauk: 10.02.02 / NAN Ukrayiny. — Kyiv, 1995. — 182 l.
9. Shtern I. B. Vybrani topiky ta lekxykon suchasnoyi linyhvystyky / I. B. Shtern. — Kyiv : ArtEk, 1998. — 336 s.

Linguistic potential of the adjective within the limits of poetic discourse (on the materials of the works of the New York group)

O. M. Gerashchenko, I. B. Ivanova

Abstract. The article is dedicated to the study of linguistic-creative potential of adjective, where the material for research is a modern poetic text. Some theoretical positions of the modern direction of linguistic research were developed; the internal organization of the groups epithets was established designation of the color palette of poetic text was found out; the features of the functioning of adjectives on the designation of colors in modern Ukrainian literary language were researched; the means of expressing in the poetic texts of the authors of the New York group were determined; the linguistic-creative potential of adjective was discovered.

Keywords: *epithet, linguistic-creative potential, adjective, color name, poetic discourse, linguistic style.*